

φθάση νὰ ἐξαγγιώσῃ τὰ λιμένα κύματα, ἔχομεν καιρὸν νὰ θαυμάσωμεν ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς προ τῶν ἐξεστηκότων ὀφθαλμῶν μας εἰκόνας.

Κατὰ πρῶτον βλέπομεν τὴν κυρίαν πρόσοφιν τοῦ βασιλικοῦ μεγάρου, εἰς τὰ πλευρά τοῦ ὁποίου ἐκτείνονται „οἱ κῆποι τῆς Λητοῦς“, χωριζόμενοι εἰς τὸ μέσον ὑπὸ πλατείας διώρυγος, σκαφείσης ἀπὸ τῆς λίμνης μέχρι τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐνδικαιτήματος.

Ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου κατ' εὐθείαν βλέπομεν τὴν διώρυγα ταύτην καὶ τὰ ὑψηλὰ δρύφακτα, τα περιβάλλοντα αὐτήν, ὡς καὶ τὴν εἰς τὰ ὕδατα ἀντανακλωμένην εἰκόνα τοῦ παλατιοῦ καὶ τῶν περὶ αὐτὸ ὑψικορύφων δένδρων (σελ. 265) Ἐν τούτοις στιγμᾷς τινὰς μόνον ἀπολαμβάνομεν τὴν θέαν ταύτην καὶ μετ' ὀλίγον παρακάμπαντες τὸ χθαμαλὸν ἀκρωτήριον βλέπομεν ἔμπροσθέν μας, σχεδὸν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, μικρὸν παρεκκλήσιον καὶ ἐγγὺς αὐτοῦ ἀποβάθραν. Ἀποβιβάζομεθα λοιπὸν καὶ ἀναβαίνομεν τὸν μικρὸν λόφον, κατευ-

θύνόμενοι πρὸς τὸ ἕτερον ἐπὶ τῆς νήσου οἰκοδόμημα, τὸ κοινόβιον. Τὸ κτίριον τοῦτο δὲν φέρει πλέον ἐφ' ἑαυτοῦ σημεῖον τι μαρτυροῦν τὴν γηραιάν του ἡλικίαν, μόνον δὲ παραδόσεις ἀόριστοι λέγουσιν, ὅτι τὸ μοναστήριον τοῦτο ἡκμαζε καὶ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Καρολιγγεῖου δυναστείας ὑπὸ τὸ σκήπτρον τῶν ἀρχαίων δουκῶν τῆς Βαυαρίας. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος τὸ μοναστήριον τοῦτο ἐκλείσθη, ἐπωλήθη δὲ τὸ κτίριον ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς καὶ ἡ ἐκκλησία του μετετράπη εἰς . . . ζυθοποιεῖον. Τὰ πνεύματα τῶν ἀγαθῶν μοναχῶν δὲν ἐξωργίσθησαν ἐπὶ τῇ βεβηλώσει ταύτῃ τοῦ ἱεροῦ τόπου, ἀλλὰ μόνον ἀφῆκαν τὰ ἴχνη τῆς δραστηριότητος καὶ ἐνεργείας των εἰς τὰ λευκὰ καὶ ὑψηλὰ τεῖχη, εἰς τὰ ἐκλεκτὰ καὶ σπαραχρῶδη δένδρα, ὧν βρῖθφι ὁ περὶ τὴν μονὴν ἀπέραντος κήπος, ὅπου οἱ ἡγούμενοι ἐπεριδιέβαζον τὴν μεσημβρίαν καὶ ἀνεπαύοντο ἀπὸ τοῦ καμάτου τῶν προσευχῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων.

(ἔπεται συνέχεια.)

1. ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΗ ΩΡΑΙΟΤΗΣ. Δι' ἡμᾶς τοῖς Ἀνατολίταις δὲν εἶναι βεβαίως σπάνιον ἡ θεὰ ἑγχωρίου ὠραιότητος οὐδὲ δύσκολος ἡ ἐκτίμησις αὐτῆς, δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ ἐν Εὐρώπῃ, ὅπου ἡ ἀπόστασις καὶ ἡ κλιματικὴ ἐν ταῖς φυσιογνωμίαις διαφορὰ παραλλάττουσιν ἐξ ἀνάγκης καὶ τὰς περὶ κάλλους κρίσεις τῶν ἀνθρώπων. Ἀφ' ἧς μάλιστα ἐποχῆς ὁ ἥρως τῆς συγχρόνου γερμανικῆς μυθιστοριογραφίας καὶ ἀριστος αἰγυπτολόγος Γεώργιος Ἐβερς διὰ σειρᾶς καλλίστων ἔργων ἐνέπνευσε ζωὴν εἰς τὸν ἀρχαιότατον τῆς Αἰγύπτου πολιτισμὸν καὶ διήγειρε τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ κόσμου πρὸς αὐτόν, κατέστη πλέον ζήτημα τῆς ἡμέρας ἡ γνώσις τῆς διαίτης καὶ τοῦ εἶδους αὐτῶν τῶν συγχρόνων τῆς χώρας τῶν Φαραῶ κατοίκων. Παρεδέσαμεν καὶ ἡμεῖς τὴν εἰκόνα τῆς Αἰγυπτίας, ἥτις κρίνεται ἐνταῦθα ὡς τελεία τῶν μερῶν μας ὠραιότης.

2. Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑἴΡ ΑΠΟΠΕΜΠΩΝ ΤΗΝ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΟΥ ΚΟΡΔΗΛΙΑΝ. — Πολλὰ καὶ ἀξιόλογοι εἰκόνες ἐγράψαν ὑπὸ διαφόρων ἐπισήμων ζωγράφων ἐμπνευσθέντων ἐκ τῆς βασιλικωτάτης ταύτης τῶν τραγυδιῶν τοῦ Σαίξπηρου, ἐν ᾗ ὁ ποιητὴς παριστάνει τέκνα ἐπαναστατοῦντα κατὰ τῶν γονέων, γονεῖς ἀπαρνούμενους τὰ τέκνα των, συζύγους ἀπατῶντας τὰς συζύγους των καὶ ἀδελφοὺς βάφοντας τὰς χεῖράς των εἰς ἀδελφικὸν αἷμα.

Μίαν τῶν εἰκόνων τούτων, γραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου φὸν Χαΐκελ, καὶ παριστάνουσαν τὴν στιγμὴν τῆς ἀποκληρώσεως τῆς Κορδηλίας, δημοσιεύομεν ἐν τῇ παρόντι φυλλαδίῳ τῆς „Κλειούς“ (ἐν σελ. 261).

Πολλοὶ καὶ πρὸ πάντων ὁ Γκαῖτε ἔφεξαν τὸν ποιητὴν διὰ τὴν περίφημον ταύτην προεξαγωγικὴν σκηνὴν τοῦ δράματος. Ὁ βασιλεὺς Αἴρ ἀπεφάσισε νὰ διανεῖμῃ τὸ κράτος του εἰς τὰς τρεῖς του θυγατέρας, ἐν μέσῳ δὲ τούτων καὶ τῶν συζύγων τῶν δύο πρεσβυτέρων, τῶν δουκῶν τῆς Κορνουαλίας καὶ τῆς Ἀλβανίας, κἀνταῖα ἤδη ἐν τῇ βασιλικῇ αἰδοῦσῃ ἐπὶ λιθίνῃς ἔδρας, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἐπισήμως τὴν διανομήν. Παρόντες εἶνε ἐπίσης καὶ ὁ κόμης Κέντ καὶ ὁ ἀείποτε συνοδεύων τὸν βασιλεῖα γελωτοποιός. Ὁ Αἴρ διατάσσει τὰς θυγατέρας του νὰ ἐκφράσωσι διὰ λέξεων τὴν πρὸς αὐτὸν στοργὴν των, ἵνα κατὰ τὸ μέτρον τῆς ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως μᾶς ἐκάστης διαμοιράσῃ μεταξὺ των τὸ βασίλειον. Αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαὶ σπεύδουσι διὰ πομπῶδων καὶ προστετοιμένων μᾶλλον ἐκφράσεων νὰ παραστήσωσι τὰ ζωηρὰ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀγάπης αἰσθημάτα των, ἡ Κορδηλία ὅμως δὲν εὐρίσκει λόγους, δι' ὧν νὰ κερδήσῃ τὸ πλουσιώτερον τριτημόριον τοῦ βασίλειου. Αὐτὴ δὲν ἡμπορεῖ νὰ „φέρῃ τὴν καρδίαν της ἐπὶ τῶν χειλέων“, διότι ἡ ἀληθὴς ἀγάπη καὶ στοργὴ ἀγνοεῖ πομπῶδεις λόγους. Ἡ Κορδηλία σιωπᾷ. Ὁ Αἴρ ὅμως, ἀρχίζων ἤδη νὰ ὀργίζεται, τὴν βιάζει νὰ ὁμιλήσῃ. Τότε συνάπτεται μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἄφρονος πατρὸς του ὁ ἐξῆς διάλογος:

Κορδηλία. Ἀγαπητέ μου πάτερ, σὺ μ' ἐγέννησες, μὲ ἔθρεψες, μὲ

ἡγάπησες, καὶ ἐγώ, κατὰ καθήκον, ανταποκρίνομαι εἰς τὴν εὐεργεσίαν ταύτην, ἐν ᾗ σὲ ὑπακούω, σὲ ἀγαπῶ καὶ σὲ σέβομαι. Διὰ τί δίδεις εἰς τὰς ἀδελφάς μου ἄνδρας, ἀφ' οὗ, καθὼς λέγουσιν, μόνον ἐσένα ἀγαποῦν; Ἐάν ποτε ὑπανδρευθῶ, ὃ' ἀκολουθῶ τὸν ἄνδρα, εἰς τὸν ὅποιον θὰ δώσω τὸν ὄρκον μου, καὶ θὰ μοιράσω μεταξὺ αὐτοῦ καὶ σοῦ τὴν πίστιν μου, τὴν ἀγάπην μου καὶ τὰ καθήκοντα μου. Βέβαια, ἐγὼ ποτέ δὲν θὰ συζευχθῶ, καθὼς αἱ ἀδελφαί μου, διὰ ν' ἀγαπῶ μονάχα τὸν πατέρα μου.

Αἴρ. Καὶ αὐτὰ τὰ λέγει ἡ καρδιά σου;

Κορδηλία. Μάλιστα, πάτερ μου.

Αἴρ. Τόσον νέα καὶ τόσον ἄστοργος;

Κορδηλία. Νέα, πάτερ μου, καὶ φιλαλήθης.

Αἴρ. Ἔστω. Πάρε λοιπὸν ὡς προῖκα τὴν ἀληθείαν σου, διότι, μὰ τὰς ἀγίας τοῦ ἡλίου ἀκτῖνας, μὰ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὸ σκότος τῆς νυκτός, μὰ τὰς δυνάμεις τὰς κινουσὰς ὅλους τοὺς πλανήτας, κηρύττω ἐδῶ τὸν ἑαυτὸν μου ἐλευθερὸν τῶν πατρικῶν χρεῶν μου, ἀποσείω ὅλους τοὺς πρὸς σὲ δεσμοὺς τοῦ αἵματός μου καὶ ἀπὸ τοῦδε σὲ θεωρῶ αἰωνίως ξένην πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸ στέῖθός μου. Ὁ ἄγιος καὶ αἱμοβόρος Σκώθης, ὅστις διὰ νὰ κορέσῃ τὴν ἀπληστίαν του τὰ ἴδια του τέκνα καταβροχθίζει, μοὶ εἶνε προσφιλέστερος καὶ συμπαθέστερος παρὰ σὺ, τὸ ἄλλοτε παιδίον μου.

Κέντ. Ὁ βασιλεῦ!

Ἡ παρέμβασις αὕτη τοῦ Κέντ ἀποτυπώνει ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν, ἣν παριστάνει ζωηρότατα ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Ἐν τῇ ἔργῳ τούτῳ τοῦ Χαΐκελ βλέπομεν πανταχοῦ, εἰς ὅλας τὰς γραμμὰς τὴν ἁρμονίαν, τὸ μεγαλεῖον καὶ πρὸ πάντων τὸν ἐμβριθῆ καὶ εὐστοχὸν χαρακτηρισμὸν τῶν διαφόρων προσώπων. Ἰδοὺ ἔμπροσθέν μας ἔχομεν ἐκτός ἑαυτοῦ τὸν δεσποτικὸν καὶ ἐκκεντρικόν, ὀξύχολον καὶ ὀργίλον, κατὰ βάθος ὅμως ἀγαθὸν καὶ μεγαλόψυχον βασιλέα Αἴρ, τὸν γίγαντα τοῦτον τῆς ἀγρίας καὶ ἀξέστου ἐποχῆς του, πρὸ ὁποίου „ἔτρεμον οἱ ὑπήκοοι, δσάνεις ἐξηγγιζοῦντο οἱ ὀφθαλμοὶ του“. Ὅπισθεν του ἴστανται αἱ δύο πρεσβύτεραι ἀδελφαί, ἡ πρώτη μὲ τὴν μεγάλην κεφαλὴν καὶ τὸ ἀνδρικὸν της ἦθος, ἐν ᾗ διαφαίνεται ὅλη της ἡ ἀπάθεια, τὸ ἀτρόμητόν της, ἡ σκληρότης καὶ φιληθονία της, ἡ δὲ παρ' αὐτὴν νεωτέρα φαίνεται μᾶλλον ἄβρᾶ, κακοήθης ὅμως καὶ παθητικὴ, νοχελὴς καὶ περιορισμένη, μὲ καρδίαν ὑποῦλον καὶ ἀνεξιχνίαστον, τὴν ὁποίαν ὅμως ὁ ἀγαθὸς Αἴρ νομίζει, ὅτι ἀνατομικῶς τὴν ἔχει διωλλίσει. Ἀέναντι τῶν δύο τούτων ἴσταιται ἐν πλήρει ἀντιθέσει ἡ γλυκεῖα καὶ τρυφερὰ Κορδηλία, ἀπαύγασμα τῆς ἀδωότητος καὶ τῆς παρθενίας, εἰκὼν ἀπαράμιλλος τελείας γυναικείας καλλονῆς. Καὶ ὅμως μεθ' ὁποῦς λεπτότητος καὶ εὐφυΐας κατωόρθωσεν ὁ ζωγράφος νὰ τῇ ἀποδώσῃ καὶ τὴν ἀπόχρωσιν χαρακτηρῆς τινος, ὅστις ἀντιφάσκων κατὰ τὸ φαινόμενον πρὸς τὴν φύσιν της, συμφωνεῖ καὶ ὁλοκληρίαν πρὸς τὸν χαρακτηρὰ τῆς οἰκογενείας της! „Ἐν τῇ γὰρ λακτι τῆς πραείας αὐτῆς ψυχῇς ὑπάρχει ἀναμειγμένη καὶ μίᾳ σταγὼν

χολής ἐκ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης καὶ τοῦ πείσματος τοῦ πατρὸς τῆς, λέγει προσφύως ὁ Γερβίνος. Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ Κορδηλία τοῦ ἡμετέρου Χαίκελ.

Ἡ τελειότης τῆς εἰκόνης συμπληροῦται διὰ τῶν ἄλλων δευτερευουσῶν μορφῶν, ἀφ' ἑνὸς μὲν τοῦ εὐσταθοῦς καὶ ὑφούντος τὴν χεῖρά του Κέντ, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τοῦ εὐφυοῦς καὶ εἰς φιλοσοφικὰς σκέψεις βεβυ-

δισμένου γελωτοποιοῦ, καὶ εἰς τὸ βάθος διὰ τῶν δύο συζύγων τῶν πρεσβυτέρων ἀδελφῶν τῆς Κορδηλίας.

3. ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΧΕΡΕΝΒΕΡΤ ΠΑΛΑΤΙΟΝ ΛΟΓΙΟ-ΒΙΚΟΥ ΤΟΥ Β'. (ἐν σελ. 265).

4. Η ΔΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΩΠΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΠΙΛΑΚΟΣ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ (ἐν σελ. 268).

Ἄγνωστον εἶνε πόσον θὰ ἐξογκωθῶσιν ἀκόμη οἱ πῖλοι τῶν γυναικῶν μας, ἐν τούτοις τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἔχουσι μέχρι τοῦ νῦν τοῦλάχιστον ἀνάστημα νάνων ἔμπροσθεν τῶν γιγαντωδῶν διαστάσεων, ἃς εἶχον ἄλλοτε, περὶ τὰ τέλη μάλιστα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Γάλλος τις δημοσιογράφος ἀνεκίνησε τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν τῇ „Αἰῶνι“ τῶν Παρισίων, ἀποδείξας δι' ἱστορικῶν ἐγγράφων ὅτι καὶ κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους ὅλος ὁ τύπος εἶχεν ἐξεγερθῆ κατὰ τῶν φαντασιοληξίων τῶν γυναικῶν καὶ πάσῃ δυνάμει κατεπολέμει τὰ ἐξαμβλώματα τῆς συρμικῆς μωρίας. Ἀλλ' εἰς τὴν ἰδύνατο νὰ ὠφελήσῃ ἡ ἀντιπολίτευσις τῆς δημοσιογραφίας, ἀφ' οὗ αἱ ἐπιστημώτεροι τῆς αὐτῆς κυρίαὶ ἐδίδον καὶ εἰς τὰς λοιπὰς γυναῖκας τὸ παράδειγμα, κοσμοῦσαι τὴν κόμην τῶν δι' ἀπειροπληθῶν ξένων βοστρύχων, ταινιῶν, βελονῶν καὶ ποικιλοχρῶν πτερῶν; Ἐν τοῖς ὀχμήσιν ἡναγκάζοντο νὰ κάθηνται γονυπετεῖς, διὰ νὰ μὴ βλάψωσι τὴν κόμμωσίν των, περὶ δὲ τῆς βασιλείας Μαρίας Ἀντουανέτας λέγεται, ὅτι ἔφερε τὴν κόμην τῆς εἰς ἀπίστευτον ὕψος. Ἡ ἔκτασις τῆς πολλῆς ἦτο τοιαύτη, ὥστε παρεῖχε τὴν ὄψιν ἀληθῶν θεατρικῶν σκηνογραφιῶν, ἵτοι ἐβλεπέ τις ἐπ' αὐτῆς ὑψηλὰ ὄρη καὶ χυδαμαλοὺς λόφους, ἀνδοσσεφῇ τοπία, πηγὰς κελαρζούσας ὑπὸ τοὺς κλάδους βαθυσκίων δένδρων. Ἐν γιγαντωδῶς πτερὸν ὑπεστήριζεν ἐκ τῶν ὀπισθεν τὸν ὄγκον τοῦτον. Κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους αἱ ἐν Παρισίοις βάρπυραι τοῦ συρμού συνίσταντο τοὺς πῖλους, ἐκδηιῶντο τὰς διαστάσεις των καὶ περιγράφουσαι τὰ πολλὰ καὶ ποικίλα ἐπ' αὐτῶν ἀντικείμενα, ὅντων πολεμικὰ πλοῖα, πυροβόλα, στρατιωτικὰ τρόπαια, σημαίαι, σάλπιγγας, τύμπανα καὶ τὰ καθ' ἑξῆς.

Μυθιστορικὴ φρασεολογία. Ὁ Ponsons du Terrail, ὁ συγγραφεὺς τοῦ παρ' ἡμῶν γνωστοῦ *Ροκαμβόλ* ἔγραψέ ποτε: „Ἡ χεὶρ τοῦ ἦτο ψυχρὰ ὡς ἡ τοῦ ἔφωος.“ Ἄλλοτε πάλιν ἔγραψεν ἐν ἄλλῃ μυθιστορηματί του: „Διέτρεχε τὸν κήπον ἔχων τὰς χεῖρας ὀπισθεν συμπλεγμέναις καὶ ἀναγινώσκων μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὸν „Ἐωθινὸν Κήρυκα“. Οἱ τοσαῦται μέχρι τοῦδε τραχείαι λαβόντες ἐπιπλήξεις ὁμογενεῖς δημοσιογράφοι, ὡς αὐτοὶ πρὸ πάντων διὰ τῆς ταχυεργίας των συντελέσαντες εἰς διαφθορὰν τῆς γλώσσης, δὲν ἡμάρτησαν βεβαίως ποτὲ ὡς ὁ γαλάτης μυθογράφος κατὰ τῆς λογικῆς. Ἐν τούτοις τὰ ἔργα αὐτοῦ δύο ὅλας Ἑλλήνων γενεὰς κατέδειξαν καὶ ἀνέδρεψαν, χάρις εἰς τοὺς ἀκαμάτους τῶν χρόνων ἐκείνων μεταφραστάς. Ἀλλὰ τὸ γέρας τῆς ἀστείότητος δὲν ἀνήκει τῇ Γάλλῳ συγγραφεῖ, ὃν ὑπερῆκόντισεν ὁ οὐδὲν ἴστων γνωστὸς παρ' ἡμῶν Walter Scott, γράψας ἐν τῇ μυθιστορηματί του „Φυλακὴ ἐν Μιδλόθιαν“ τὰ ἑξῆς: „Αἰφνης συνέλαβεν ὁ Wilson τοὺς δύο στρατιώτας δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν καὶ ὀρμήσας κατὰ τοῦ τρίτου ἐνέπηξε τοὺς ὀδόντας εἰς τὸν λαιμὸν του καὶ ἐφώναζε τὸν σύντροφόν του λέγων: Κύτταξε νὰ σωθῇς, Γεώργιε, φύγε!“ Ἀν' ἐξῆς σήμερον ὁ μέγας ἐκείνος γόης τῆς μυθιστοριογραφίας καὶ ἐπεδεικνύοντο αὐτῷ τὸ περιγραφικὸν τοῦτο ἀτόπημα, ἵσως θὰ ἡναγκάζετο νὰ ἰσχυρισθῇ ἀντιπαρηγῶν ὅτι ὁ ἥρωας τοῦ διηγήματος εἶλε τὸ γένος ἀπὸ τῶν ἐκατογγείων καὶ πιδανῶς ἦν ἐγγαστρίμυθος.

— „Ἄμα πῶς τὸ βράδυ ἔναν καφὲ πρὶν κοιμηθῶ, εἶνε ἀδύνατον νὰ με πᾶρῃ ὁ ὕπνος, φίλε μου.“ — „Περτέργον! ὅς ἐμένα συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον! Ἄμα μὲ πᾶρῃ ὁ ὕπνος, εἶνε ἀδύνατον πλεῖν νὰ πῶ καφὲ...“

Καθηγητὴς πρὸς τὸν ὑπηρετὴν του: „Ἄν διάβαζες, ξέδανο, τὰς περὶ Καθηκόντων ἐπιστολάς τοῦ Κικέρωνος, θὰ λούστρωνες καλλίτερα τῆς κουντούραις τοῦ ἀφεντικοῦ Σου!“

Ὁ φοιτητὴς κ. Ἀνάργυρος ἐν συνοδείᾳ τοῦ φίλου του κ. Χρωκόπου μετὰ πολλὰς περιπλήξεις καὶ πολλῶν ἐνοικιαζομένων δωματίων ἐξέτασιν ἀναβαίνουσι τὴν κλίμακα ἄλλης κατοικίας καὶ ἐρωτᾷ τὴν οἰκοκυράν: „Ἐχετε δωμάτιον δι' ἐνοίκιον;“ — „Μάλιστα, Κύριοι! κοπιᾶστε μέσα.“

— „Πᾶμε, φίλε μου, νὰ φύγουμε“ φιδυρίζει ὁ κ. Χρωκόπος εἰς τὸ οὖς τοῦ Ἀναργύρου. — „Μὰ γιατί, ἀδελφέ;“ — „Δὲν μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ γυναῖκα· βλέπεις πῶς κάμνει ἔτση κατὰ μορφασμούς... προπληρωμῆς.“

Ἡ ἐν Παρισίοις ἐργαζομένη „Εταιρία πρὸς προαγωγὴν τῆς ἐθνικῆς Βιομηχανίας“ κηρύσσει διαγωνισμὸν καὶ τὴν ἀπονομήν βραβεῖου ἐκ τριετίας φράγκων πρὸς τὸν κατασκευάσαντα νέον καὶ εὐχερίστον ὄργανον, δυνάμενον νὰ δεικνύῃ ἐξ ἀποστάσεων τὴν θερμοκρασίαν τῶν ἐν τοῖς ἐργοστασίοις καὶ ἐν γένει μεγάλους οἰκοδομήμασιν αἰδουσῶν. Τὸ ἀποστατικὸν λοιπὸν τοῦτο θερμομέτρον δέον νὰ ὑποδεικνύῃ τὸν βαθμὸν τῆς θερμοκρασίας εἰς ἐν μέρος, ὥστε ὁ θερμοστατὴς νὰ προλαμβάνῃ ἐκ τῆς θέσεώς του τὰς μεταλλάξεις αὐτῆς μὴ ὦν ἡναγκασμένος νὰ διατρέχῃ ὅλας τὰς αἰθούσας τῶν δι' αἰμοῦ θερμοινομένων καταστημάτων. Οἱ ἀγωνοῦντες συνιστῶσιν εἰς τοὺς διαγωνισθησομένους τεχνίτας πολλὰ διὰ τὸ καινὸν ἐργαλεῖον προσόντα, πρὸ πάντων ὅμως ἀπλότητα καὶ εὐφροσύνην. Τὸ γέρας δίδεται καὶ εἰς ξένους, οἵτινες ἔχουσιν προθεσίαν πρὸς ἀποστολὴν ὑποδειγμάτων μέχρι τῆς 1. Ἰανουαρίου 1887 πρὸς τὴν: Société d'encouragement pour l'industrie nationale, Paris, rue de Rennes 44, ὅθεν δύνανται νὰ ζητήσωσι καὶ πλείους περὶ τοῦ διαγωνισμοῦ πληροφορίας.

Ὁ ἐφθηνότατος τρόπος καταρτισμοῦ οἰνοποθήκης. Ἐν τινὶ μικρῇ, ἀλλὰ πλουσίᾳ εἰς οἶνον παραγωγὴν πόλει τῆς Γερμανίας ἡ Σύνταξις τοῦ μόνου ἐκεῖ καὶ διὰ τοῦτο πολλὰ ἰσχύοντος „Ἡμερησίου Φύλλου“ ἐδημοσίευσεν τὴν ἐξῆς συγκεκριμένην καταγγελίαν: „Πρὸ τινῶν ἐβδομάδων ἡγοράσαμεν παρὰ τινὲς ἐκ τῶν ἐνταῦθα οἰνοπωλείων μίαν φιάλην ἐρυθροῦ οἴνου· ὡς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης δοκιμῆς καταφανῶς ἀπεδείχθη, ὅτι ὁ οἶνος ἐκεῖνος ἦτον ἀπλὸν ὕδωρ, περιέχον τεχνητὴν διάλυσιν οἰνοπνεύματος καὶ διαφόρων χρωματιστικῶν ὕλων. Ἐὰν ὁ ἐν λόγῳ οἰνοποιὸς δὲν φέρῃ εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς ἀγγελίας ταύτης μίαν φιάλην οἴνου, ἀνοθεύτου ὅμως καὶ ἐκ καθαρῶν γλεύκους παρεσκευασμένου, νὰ ἦν βέβαιος ὅτι εὐθὺς μεθαύριον θὰ δημοσιεύσωμεν τὸ ὄνομα τοῦ πρὸς μεγάλῃν τῶν συμφερόντων του ζημίαν.“ Ὁλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ πρωϊνοῦ τοῦτο φύλλον ἦσαν ἤδη κατατεθειμέναι ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς ἐπαρχιακῆς ἐκείνης ἐφημερίδος πεντήκοντα καὶ ἐξ φιάλαι λαμπροῦ οἴνου· τόσον τὸ εὐφυὲς τέχνασμα τοῦ δημοσιογράφου ἐξήγειρε τὴν ἔνοχον συνείδησιν ὅλων τῶν πεντήκοντα καὶ ἐξ οἰνοποιῶν τῆς βιομηχανικῆς ἐκείνης πόλεως.

Ἐπαρκὴς λόγος. — „Ἐἰπάτε μοι, Σὺς παρακαλῶ, πόθεν προέρχεται νὰ ἔχετε ἐδῶ τόσα ἀνυπόδικτα παιδιά;“ ἠρώτησεν εἰγενὴς ξένος διαβαίνων ἐκ χωρίου τινός, καὶ ἔλαβεν ἀμέσως τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν παρὰ διεστραμμένου χωρικοῦ: „Ἐεῦρω κι' ἐγώ, ἀδελφέ; Νά! ἔτση ἔξυπλута γεννιοῦνται ὅς ἐμεῖς ἐδῶ τὰ παιδιὰ...!“

Ἀνοῦσιος βίος. Ὁ ἀδελφός: „Λοιπὸν δὲν εἶσαι εὐτυχὴς, Μαρία; ἀπορῶ, πῶς νὰ μὴν ἦσαι εὐχαριστημένη μ' ἕνα τόσον ἡμέρον ἄνδρα, καθὼς εἶνε ὁ Κωστάκης Σου· οὗτος εἶνε ἀνάνκι, καυμένη...“ — Ἡ ἀδελφή: „Αὐτὸ ἴσα—ἴσα εἶνε ποῦ θὰ με κάμῃ καμμιὰ ὥρα νὰ σκάσω φαντάσου, καλέ, νὰ μὴν ἀντιλέγῃ εἰς τίποτε, εἰς ὅλα τὰ ζητήματα νὰ ὑποχωρῇ· ὅχι! αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται· δὲν κατωρθόσα οὔτε μία φορὰ ἔως τώρα νὰ φιλονεικήσω μαζὶ τοῦ· ζωὴ εἶνε αὕτη, Σὲ παρακαλῶ!“

Κομφεῦστος μουσοπόλος ἀποτεινόμενος πρὸς ὠραίαν καὶ εὐφροεστάτην ἐν συναναστροφῇ κυρίαν ἐρωτᾷ: „Ἀγαπᾶτε τὴν ποίησιν, Κυρία; — Πάρα πολὺ! Ὁ Βαλαωρίτης ἐκυρίευσεν τὴν φαντασίαν μου καὶ ὁ Παράσχος εἶνε ἐν τῇ καρδίᾳ μου.“ — „Τότε δὲν ὑπάρχει καμμιὰ θέσις διὰ τοὺς ἰδικούς μου στίχους...“ — „Ὅχι δά!“ ὑπέλαβε διακόψασα τὸν